

เพชรสีเพลิง

บทที่ 46

สินทบทหัวเราะร่วนอย่างพอกพองใจกับโชคชะตาของตนเอง เครื่องดื่มสีเหลืองอ่อนในแก้วน้ำแข็งตรงหน้ายิ่งทำให้เขารู้สึกรื่นรมย์ เขากรอกมันเข้าปากจนแทบจะหยุดสุดท้ายแล้วเขย่าแก้วน้ำแข็งเรียกบริกร

แม่สาวเข้ามาผสมให้ใหม่

“ทำดีมากหนู เอ้า นี่ รางวัล” เขาส่งธนบัตรให้

สหัสมองด้วยยิ้มขีมิ ไม่ได้มีอารมณ์ร่วม แต่กำลังสนใจจะฟังเรื่องที่เพื่อนรู้

“วันนี้เราได้ตั้งค้มาเป็นฟอน เสียเซวงให้ เสียชิปไปตยก็ให้ แคไปรับของมาส่ง โอโห ได้ค่าเหนื่อยหลายหมื่นเลย”

“ของอะไร แครับมาส่งก็ได้ค่าเหนื่อยหลายหมื่น”

“ของสำคัญสุดๆ” เพื่อนชายที่เริ่มเมาจับแขนเขา ชะโงกหน้าเข้ามากระซิบ “แล้วก็เป็นของที่จะทำให้โลกนี้สดใส เพราะคู่แข่งของเจ้านายเราจะต้องลาโลกไปในพริบตา”

“นายพูดถึงอะไร”

สินทบทจ้องหน้าเขายิ้มๆ “บีม” เขาทำเสียงแล้วก็หัวเราะ สหัสเตาออก เสียงถามขีมิ “นี่เขาจะเปิดศึกกันละหรือ แล้วไม่กลัวตำรวจหรือยังงัย”

“ยังงัยๆ ตำรวจก็ต้องอยู่ข้างนี้ ก็เล่นจะเอาลูกสาวไปสังเวยทั้งคน ถ้ายังมีคนสงสัยก็เกินไปแล้ว”

“อะไรนะ !”

“เขาจะให้ลูกสาวคนเล็กถือระเบิดไปให้เสียเผดิม”

ชายหนุ่มสะท้านวูบ ผุดลุกขึ้นยืนทันที

สินทบทมองอย่างแปลกใจ “นายจะเดือดร้อนทำไม ไหนนายบอกว่าเกลียดคนครอบครัวนี้นักหนา”

ร่างใหญ่กระซอกอีกฝ่ายเข้าหาจนชิด ถามร้อนรน “เขาจะไปพบกันเมื่อไหร่ ที่ไหน”

“เฮ้ย เราไม่รู้”

“นายต้องพาเราไป”

“เราบอกแล้วว่าไม่รู้”

สหัสคาดคั้นไม่ได้ผล ที่สุดก็ปล่อยเพื่อนแรงจนทรุดลงไปกับเก้าอี้ เดินคุ่มไปขึ้นรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

เขาคดหมายเลขโทรศัพท์เรียกภัสสรแต่เสียงสัญญาณติดต่อไม่ได้ รถแล่นฉิวแต่ก็เหมือนเข็มนาฬิกาที่สุดในความรู้สึกของคนขับ ไบหน้าเข้ขมมิ่งตึงเครียด รู้สึกคล้ายโลหิตวิงพลาณจนหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ เขาตรงไปที่บ้านของเผดิม ตัวตึกใหญ่ในพื้นที่กว้างเจียบวังเวง มียามรักษาการนั่งอยู่ที่ซุ้มหน้าประตู ชายหนุ่มเข้าไปแจ้งว่ามาหาเจ้าของบ้าน

“ไม่มีใครอยู่ มีแต่คนรับใช้”

“คุณเผดิมจอยุ่ไหม”

“ไม่อยู่ ไปธุระต่างจังหวัด”

ชายหนุ่มสอดสายสายตามองแล้วก็สะดุดที่รถของภัสสรซึ่งจอดอยู่ในมุมที่ด้านใน “ช่วยเปิดประตูให้หน่อย”

“ไม่มีใครอยู่”

สหัสไม่ฟังเสียง ตะกายแผงโลหะแล้วโหนตัวขึ้นไป ชายในเครื่องแบบยามรักษาการร้อง “เฮ้ย..!” พอร่างสูงข้ามพ้ัน ทั้งตัวกระโดดลงมา พวกยามก็โถมเข้าหาด้วยสัญชาติญาณ

แม้จะเป็น “มือดี” ที่ถูกคัดเลือกมาให้เฝ้าบ้านคนสำคัญ แต่กลับเป็นฝ่ายด้อยกว่าคนที่หล่อเลี้ยงชีวิตและวิญญาณด้วยความรักและความแค้นมาตลอดเวลาเกือบสามปีที่ผ่านมา ชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่งรื้อออกมาจากที่พัก เงื่อไม้ขึ้นจะฟาด ชายหนุ่มหลบรอดแล้วตอบโต้จนร่างใหญ่ต้องล้มถลาลงไปนอนอีกคน

สหัส วิ่งตรงไปยังตัวบ้าน กระซอกประตูแล้ววิ่งพลาณไปตามห้องต่างๆ พลังก็ส่งเสียงตะโกนเรียกชื่อภัสสร พวกสาวใช้วิ่งออกมาดูแล้วร้องกรีดหวีดวายเมื่อชายร่างใหญ่วูบผ่าน

ชายหนุ่มกระซอกหูหนึ่งเข้ามาถาม

“เจ้าของรถคันนั้นอยู่ที่ไหน”

“ไป.. ไปแล้ว..”

“ไปไหน”

“ไม่รู้ คุณท่านเพิ่งพาออกไป...”

“จะติดต่อเสียเผ็ดมิได้ยังไง เบอร์โทรศัพท์เท่าไร”

“ไม่รู้...”

“บอกเบอร์โทรมา...”

สาวรับใช้ได้แต่ส่งเสียงร้องกรีด ตัวสั่นตอกตกใจ ชายหนุ่มจึงต้องปล่อยแล้วหันกลับไปเปิดประตูออกมา แต่แล้วก็ต้องชะงักเพราะชายที่ถูกขังลงไปนอนกับพื้นทีหน้าประตูรั้วเมื่อครู่ก่อนถือปืนบุกเข้ามาพอดี

โดยไม่รอช้าชายหนุ่มก็โผล่เข้าตะขิดที่มือฝ่ายนั้นจนปืนกระเด็น ชายอีกคนหนึ่งยังไม่ทันตั้งตัวก็ถูกเหวี่ยงหมัดเข้าใส่เต็มแรง สหัสหันมาหาชายคนแรก เหวี่ยงหมัดเข้าใส่อีกครั้งจนร่างใหญ่ผิงะหางยกลงไปนอน

โดยไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่น้อย เขากระโจนเข้าใส่อีกชายหนึ่งสลัดกันให้ทุกส่วนของร่างกายเป็นอาวุธจนทั้งสองหมดฤทธิ์ลุกขึ้นมาต่อสู้ต่อไม่ไหว นอนกองไม่มีทิศทางอยู่ตรงนั้น

“บอกเบอร์ติดต่อเผ็ดมิมา..!”

“โอ๊ย... ไม่รู้”

ขณะที่กำลังพยายามซักถาม รถมอเตอร์ไซด์สองคันก็วิ่งตามกันมาจอด ชายฉกรรจ์ที่เกาะกันมากระโดดลงจากรถแล้ววิ่งตามกันตรงเข้าหา

ชายหนุ่มหันไปคว้าปืนที่ตกอยู่ขึ้นมาถือไว้ มีผลให้ร่างทั้งสี่หยุดชะงัก ชายคนหนึ่งคว้าปืนออกมา

“เฮ้ย อย่าคิดสู้นะ มึงเป็นใครกันวะ”

สหัสเค้นเสียงตอบว่า “ฉันมาตามผู้หญิงที่ขังรถคันนั้น”

“ผู้หญิงที่ไหนกัน มึงอย่ามาแก้ตัวเลย วางปืนแล้วยอมเสียดี ๆ”

“เรียกตำรวจมาซิ” เขาทำ

ทุกคนยืนนิ่ง ชายหนุ่มจึงหันหน้าไปทางสาวใช้ที่ตามกันออกมายืนหลบมุมอยู่ ตะโกนสั่งเสียงดัง

“ผมบอกให้เรียกตำรวจ”

สาวใช้สะดุ้งส่งเสียงอุทาน แต่จะมีใครขยับตัวก็หาไม่ ก็เผ็ดมิเคยกำชับหนักหนาว่าไม่ว่าจะมีอะไร อย่าให้ตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้องกับเด็ดขาด

“กูจะจัดการของกูเอง” “นายใหญ่” ลั่นคำพูดด้วยสีหน้าเหยิ่มเกรียม ตามปรกติทุกคนก็กลัวเผ็ดมิเป็นที่สุดอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามในขณะนี้ที่เขาคล้ายคนบ้าที่ควบคุมไม่ได้จนแทบจะไม่มีใครกล้าสู้หน้า

ขณะที่เผ็ดมิหน้าก้นอยู่นั้น รถยนต์คันหนึ่งก็แล่นเข้ามาจอดร่างสูงที่มีหลังไหล่ตั้งตรงเปิดประตูก้าวลงมามองอย่างแปลกใจ

สาวใช้ร้องว่า “คุณเผ็ดมิกลับมาแล้ว”

ชายทั้งสี่คล้ายไม่เคยเห็นชายผู้มาใหม่ หันมาถามว่า

“ใครกัน”

ชายในเครื่องแบบยามรักษาการที่ถูกขังบอบซ้ำบอกกลุ่มชายฉกรรจ์ซึ่งเพิ่งถูกส่งตัวมาสมทบว่า

“คุณเผ็ดมิเป็นลูกชายเจ้านายเจ้าของบ้าน”

เผ็ดมิเองก็แปลกใจที่เห็นคนแปลกหน้าเต็มไปหมด ซ้ำยังมีคนบาดเจ็บเหมือนมีการต่อสู้กัน ชายหนุ่มเดินเข้ามาพาลางจับตามองร่างสูงโบหน้าคมเข็มเครียงที่ถือปืนอยู่ตรงกลางวงไม่วางตา

“เกิดอะไรขึ้น พวกคุณเป็นใครกัน”

ยามรักษาการคนหนึ่งชี้ที่สหัส “เจ้าผู้ชายคนนี้นักเข้ามาผมเลยแจ้งไปที่ศูนย์ฯ ให้ส่งกำลังมาช่วยครับ”

“คุณต้องการอะไร”

“ผมมาตามภัสสร”

“ใครคือภัสสร”

“เขามาหาพ่อคุณ รถก็ยังจอดอยู่ที่นี้” ชายหนุ่มชี้มือไปที่โรงรถ

สีหน้าเผด็จที่มองตามบอกความแปลกใจเป็นที่สุด หันกลับมา มองอีกฝ่ายอย่างพยายามจะนึก “ผมเคยเห็นคุณมาก่อนใช่ไหม”

สีหัทสพูดว่า “ภัสสรเป็นน้องของคุณสัมผัส เขาเอาของมาให้ พ่อคุณ”

สีหน้าอีกฝ่ายขริมลง เดินเข้ามาใกล้อย่างไม่สนใจปลายกระบอกปืนที่จ้องตรงมาหา

“ของอะไร”

“ของที่พ่อคุณหาอยู่ ถ้าสงสัยทำไมไม่ถามเสียเผด็จ”

ด้วยสีหน้าเคร่งขริมวิตกกังวล เผด็จหยิบโทรศัพท์พกพา ออกมาจากกระเป๋าเสื้ออกจดหมายเลขของบิดา เป็นครู่เผด็จก็รับสาย

“พ่อครับ พ่ออยู่ที่ไหน...”

“.....”

“ผมเพิ่งกลับมาถึงบ้านครับพ่อ... มีคนมาที่นี่ มาตามหาลูกสาว เสียชีวิตไปครับ... เขาบอกว่าเธอถือของมาให้พ่อ รถก็ยังจอดอยู่ที่นี้...”

เสียงสบตาทอคนใกล้ๆ บอกให้รู้ว่าบิดาไม่ได้อยู่คนเดียวและ กำลังอยู่ในอารมณ์ขุ่นเคืองอย่างที่สุด

“พ่อครับ... เรื่องมันเป็นยังไง...”

สีหน้าของเผด็จซีดเซียวลงขณะที่รับฟัง เขาลดเสียงตอบโต้ลง ก่อนจะยกมือเป็นสัญญาณไม่ให้ทุกคนเคลื่อนไหวแล้วหันเดินห่างออกไป จากกลุ่ม เมื่อจบการสนทนา สีหน้าเขายังเครียดขริม เดินกลับมา บอกคนที่ยืนอยู่รอบๆ ว่า

“พวกคุณกลับไปได้แล้ว ผมจะจัดการเรื่องนี้เอง”

“แต่... เจ้านายครับ...” ชายยามรักษาการขยับจะคัดค้าน

สายตาของเผด็จทำให้ชายนั้นชะงัก สีหน้าเจื่อนจางหันไป พยักหน้ากับผู้ที่ถูกส่งมาใหม่แล้วพากันเดินโฉบกลับไป

สีหัทสรอคอยอย่างกระวนกระวาย ที่สุดก็ถามอย่างอดรนทน ไม่ได้ “ภัสสรอยู่ที่ไหน ปลอดภัยหรือเปล่า”

น้ำเสียงอีกฝ่ายแตกพรา “ผมไม่รู้ว่าเธอปลอดภัยหรือเปล่า รู้แต่ว่าพ่อโกรธมากที่ถูกหลอกก็เลยลืมตัว.....”

ถ้าเช่นนั้นก็แปลว่าไม่มีการระเบิดเกิดขึ้นอย่างที่หวังใจไว้

“เขาทำร้ายเธอใช่ไหม”

อีกฝ่ายหน้าสลด “ผมเสียใจ ผมไม่รู้ว่าจะหยุดเรื่องนี้ อดีอย่างไรดี”

ตึกร้างเก่าทรุดโทรมทอดตัวอยู่ในความมืดริมถนนหลวง รอบบริเวณมีกองหินและกอหญ้าขึ้นรกจนมองไม่เห็นทางเข้า แม้ในเวลากลางวันก็ไม่มีใครอยากจะทำกรายเข้ามาเพราะกลัวซากหักพังจะ หล่นลงมาทับ เผด็จซื้อที่นี้ไว้ เตรียมจะรื้อเพื่อสร้างอาคารพาณิชย์ ขึ้นใหม่และเคยบอกให้เผด็จรับรู้

สีหัทสเสียวรถเข้าไปจอด คว้าไฟฉายได้ก็วิ่งคลำทางเข้าไป อย่างไม่มีจุดหมาย กำแพงตึกหลายตอนทะลุจนเห็นรถวิ่งอยู่ใน ถนนและทุ่งนามืดมืดที่ด้านหลัง บันไดผุจนราวโยกคลอน มีเสียง เศษวัสดุหล่นกรียวกราวตามหลังแข่งกับเสียงเรียกอรรน

“ภัสสร..! ภัสสร..!”

แล้วชายหนุ่มก็เห็นเงาร่างบอบบางที่นอนตะแคงอยู่กลางห้อง ใจเขาหายวูบจนต้องหยุดชะงักหอบหายใจ รู้สึกว่าขาทั้งสองหนักอึ้ง เขาบังคับตัวเองให้เดินเข้าไปใกล้ กลัวสิ่งที่จะได้เห็น มือเขาสั่นเมื่อจับร่างนั้นดึงให้พลิกขึ้นมา ปันรสี..!

หญิงสาวล้มตัวขึ้นในห้องพักของคนป่วยด้วยความรู้สึกเจ็บปวด ไปทั้งตัว ใบหน้าซำบวมมีสีม่วงปนเขียวระบวยเป็นจ้ำ นัยน์ตา บวม ลูกตาแดงกำพรัมัว เนื้อตัวถูกพันผ้าหนาแน่นจนขยับตัว ไม่ได้ มีสายน้ำเกลือโยงอยู่กับเข็มที่ถูกยึดติดกับหลังมือบางๆ

เธอแผลอครางเพราะความเจ็บปวด

“พี่สัมผัส” ภัสสรร้องไห้จนตาบวมเป่งผวาเข้าหาทันที

“สร...”

“พี่สัมผัสเจ็บมากไหมคะ...”

ปัทมสีหลับตาลง พอนึกถึงเรื่องที่ผ่านมาก็น้ำตาไหลพราก
เสียงถามแหบแห้ง “พี่มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”

ภัสสรเช็ดน้ำตาให้ “พี่สหัสพามาค่ะ”

“สหัส...”

“พี่สหัสเป็นคนพาพี่สัมมาแล้วโทรศัพท์บอกให้สรมาที่นี้
ตอนแรกทุกคนพยายามโทรหาพี่สัมแต่ติดต่อไม่ได้... พ่อร้อนใจมาก...”

เธอร้องไห้เมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อวันวาน ธิปไตยดู
ตกใจมากเมื่อกลับบ้านมาพบเธอ “อ้าว นี่เราไม่ได้เอาของไปให้
เจ้าเผด็จหรือ”

“พี่สัมเป็นคนเอาไปค่ะ” เธอตอบออกไปชื่อ ๆ

อีกฝ่ายร้องเสียงหลง “อะไรนะ ก็สัมอยู่ที่โรงพยาบาลนี่นา”

ภัสสรหลบตาเพราะรู้ตัวว่าไม่ได้ทำตามคำสั่ง เล่าเจื่อน ๆ

“พี่สัมกลับมาบ้านค่ะ ถามว่านัดกับทางนั้นยังงัยสรก็เล่าให้
ฟัง พอสรเข้าห้องน้ำ พี่สัมก็เอาโทรศัพท์ของสรไปแล้วหิ้วกระเป๋า
ขับรถออกไปจากบ้าน บอกว่าจะเอาของไปให้เสียเผด็จเอง”

ธิปไตยคิดว่าโทรศัพท์มาต่อเบอร์ลูกสาวคนโตอย่างร้อนรน
ครั้งนี้ไม่ได้ผล ร่างอวบใหญ่ก็คล้ายหมดแรงทรุดลงนั่งอยู่ตรงนั้น ยก
มือปิดหน้าส่งเสียงครางครั้งแล้วครั้งเล่า

“พ่อคะ... มีอะไรคะ...”

เขาตวาดเธออย่างโกรธจัด “แกไม่ต้องมาพูด..!”

ภัสสรหน้าเสียวหลบเข้าห้องอย่างเสียใจ หากแล้วอีกครู่ใหญ่ก็ได้
ยินเสียงบิดาโวยวาย ร่างใหญ่เปิดประตูเข้ามาถามว่า

“พรรณรายไปไหน”

“สรไม่รู้ค่ะ”

เขาผละจาก เมื่อภัสสรตามมาดูก็เห็นเขากำลังซักถามสาวใช้
ในบ้าน

“คุณพรรณบอกว่าที่นี้วุ่นวาย จะหลบไปก่อนสักพักหนึ่งค่ะ”

คำตอบนั้นทำให้ชายเจ้าของบ้านคลายใจ หันกลับไปสนใจ
เรื่องลูกสาวคนโตต่อ เขาโทรศัพท์หาเชวงแล้วขับรถออกไปจาก
บ้านอีกครั้ง...

ปัทมสีบนเตียงคนป่วยถามเสียงแผ่วว่า “พ่ออยู่ไหน”

“อยู่กับตำรวจค่ะ... มีเรื่องมากมาย...” เสียงพูดขาดหาย
ภัสสรสีหน้าสลด

“เรื่องอะไร”

“พี่พรรณเก็บเสื้อผ้าข้าวของและเอาของมีค่าหลายอย่างไปด้วย
เมื่อวานนี้มีการระเบิดเกิดขึ้น พยานพูดถึงผู้หญิงที่มาขอเช่าห้องที่
เกิดระเบิด ตำรวจเห็นรถที่ถูกจอดทิ้งไว้เป็นทะเบียนของที่บริษัทก็
เลยมาสอบสวน...”

คนฟังถามเสียงแผ่ว “เป็นพรรณรายหรือ”

“สรไม่รู้ค่ะ แต่รถคันนั้นเป็นรถที่พี่พรรณใช้อยู่ทุกวัน... สร
ไม่กล้าเดา กลัวไปหมด... ถ้าไซ้ก็ไม่รู้ว่าพี่พรรณไปเจอระเบิดเข้าได้
ยังไง”

ปัทมสีหลับตานิ่ง ภัสสรก็เลยนั่งไปด้วย

อีกครู่หนึ่งปัทมสีก็พึมพำว่า “กระเป๋านั้น...”

“ทำไมเสียเผด็จถึงได้ทำร้ายพี่สัมคะ เขาไม่ได้ของที่ต้องการ
หรือ”

อีกฝ่ายสายหน้า “มันไม่ใช่กระเป๋าที่พ่อเตรียมไว้ ช่างใน
มีแต่ห่อผ้ากับกล่องเปล่า ๆ เท่านั้น”

“โอ้ พี่สัมเลยต้องมาเจ็บตัว ก็พี่สัมมาแอบฉวยกระเป๋า
ออกไปเฉย ๆ ไม่บอกไม่กล่าวกันเลยนี่คะถึงได้หิบบิดไปไปอย่างนั้น”

“มันเป็นกระเป๋าใบเดียวบนเตียงของพ่อ พรรณรายวางไว้ให้”

“อ้าว เอ๊ะ ทำไม...” ภัสสรแปลกใจ “พี่พรรณเอาของข้าง
ในไปหรือคะ”

ปัทมสีนิ่งอย่างนึกคาดเดาเรื่องราวได้

“มันเป็นกระเป๋าคนละใบ...” เธอเปลือยพูดแต่แล้วก็ชะงัก
มองใบหน้าใส ๆ ของน้องสาวแล้วก็ได้แต่กลั๊กลีนไว้ไม่ยอมบอก
ออกมาให้รู้

ภัสสรคงหัวใจแหลกสลายเป็นแน่ถ้ารู้ว่าพ่อคิดจะทำอะไรกับ
เธอ.....